

Çocuk, çocuğum, çocuğumuz, çocuklarımız...

Hayatta muhtemeldir ki en kıymet verdiğimiz varlıklarımızdır çocuklarımız ama ne yazık ki bazen de en az değer gösterdiklerimizdir.

Dünya çapına ve ülkemizin genel durumuna bakarsak çocuk istismarı hat safhadadır. Çocuk istismarı sadece akla ilk gelen ve daha sık rastlanan fiziksel boyutuyla ortada da değildir. Maalesef ki ruhsal, sosyal, kültürel, ahlaki ve hukuki boyutlarıyla da karşımıza çıkmaktadır. Bu durumlar sadece çocuk fark ettiği zaman ya da dile getirdiği zaman istismar değildir, çocuğa zarar veren bir davranışın çocuk tarafından algılanmaması ya da davranışı gerçekleştiren tarafından bilinçli olarak yapılmaması bu davranışın istismar olduğu gerçeğini değiştirmez.

Dünyada çocuk istismarı %1 ile %10 arasında değişiklik gösterirken Türkiye’de bu oran %10 ile %53 arasındadır.

Peki bizler bu durumun önüne geçebilir miyiz, bu duruma dur diyebilir miyiz? Tabii ki de evet. Peki ama nasıl? Kendi çapımda yaptığım birkaç araştırma sonucunda elde ettiğim bilgileri sizler için de maddeleştirmeye karar vermiştim ama sonra düşündüm ki bizler bu bilgileri yönetenden yönetilene hepimiz biliyoruz. Cezalar, eğitimler, önlemler, güvenlikler bir çırpıda bunlar gibi birçok tedbir sayabiliriz.

Sorun nerede o halde, ne yazık ki zihinlerden atamadığımız, arkasına sığındığımız “bana dokunmayan yılan bin yaşasın” klişesinde. Evet hepimiz bu durumları yaşayana kadar ya da günlerce sosyal medya da binlerce kişi buna dur diyelim demeyene kadar üç maymunu rahatlıkla oynayabiliyoruz. Çünkü bu olayı yaşamasına binlerce iğrenç sebep bulabiliyoruz. Oysaki onlar henüz çocuk. Bunları fark etmeyebilir, bizlere dile getirmeyebilir. Ama bizler onların hem ailesi hem öğretmeni hem savunucusu olmak zorundayız.

Çocuklar yaşadıklarından neden bahsetmezler ?

- İstismarcının tehdidinden korkabilirler.
- Yaşadıkları bu kötü durumların yanlış olduğunun farkına varmayabilirler. Şiddete maruz kalacağını düşünebilirler.
- Arkadaşları, ailesi ya da çevresi tarafından artık kabul görmeyeceği hissine kapılabilirler.
Otoriter bir aileye sahip ise bu konuları konuşmaktan çekinebilir ve korkabilirler.
- Yaşadıkları süreci kime, nasıl anlatacağını bilemeyebilirler.
- Yaşadıklarının sebebi olarak kendini görüp bu durumdan utanıp saklayabilirler.

Bu süreçte en büyük sorumluluk ailelere ve en yakın büyüklere ait oluyor. Bizler utanmamalı, korkmamalı, geriye çekilmemeliyiz, her zaman ve her koşulda onların yanında olduğumuzu ve onlara güvendiğimizi söylemeli ve bunu hissettirmeliyiz. Çünkü çocuklar bunlara ihtiyaç duyarak büyürler. Bizlere her zaman ihtiyaçlarını söylemeyebilirler. Tıpkı çiçekler gibi. Çünkü güven ve sevgi ortamında açmayan çiçek yetişip gelişemez. Ve bizler büyüttüğümüz çiçeklerimizin solmasını istemeyiz. Lütfen artık başka çiçeklerimiz solmasın çünkü dünya çiçeklerle güzel.